

Zlomené království

„Vstávej, člověče, tady nesmíš zůstat!“

„Nechme ho tady, bude pro nás jen přítěží.“

„Myslíš, že bude existovat ještě nějaká naděje, když se k lidem budeme chovat takhle?“

„Má pravdu, ale koukejte ho probrat!“

Lidské hlasy, pomyslel jsem si. Jako bych je neslyšel roky, slyšel jsem je vůbec někdy? Někdy ano, to je jisté, jinak bych nevěděl, že jsou lidské. Také bych jim nerozuměl. Ale jak je možné, že si nepamatuji, že bych je někdy slyšel? Každopádně ty hlasy mě volaly.

Otevřel jsem oči. „Co se ti stalo?“ vyšlo z úst Ženy, která nade mnou zůstávala nakloněna. „Nevím,“ zahlaholil jsem a zároveň jsem si uvědomil děsivost toho zjištění. Skutečně nevím, co se mi stalo. Ani nevím, jestli mám nějaké přátele, rodinu. I když ty pojmy sami o sobě jsem znal.

Žena ustoupila z mého zorného pole a vystřídal ji muž. Má tmavší pleť, krátce střižené vlasy, na rameni luk, moc pěkný luk. Došlo mi, že ten muž je z jihu. Znam snad někoho z jihu? Stále netuším, co se to se mnou děje.

„Hele, musíš se zvednout, jinak tě tu necháme. Blíží se sem patrola. Když se nezvedneš, najdou tě a zabijí,“ řekl mi Jižan.

Patrola? Proč by měla Myrtanská patrola zabíjet lidi? Myrtana! To místo jsem znal, jsem v ní ovšem stále? Ležím na trávě, zelené. Vidím horizont, zvlněnou krajinu. Tohle musí být Myrtana, tak proč tolik nebezpečí? Ovšem dle toho co ten muž říká, není čas to zjišťovat.

Kývl jsem a zapřel se o ruce, podařilo se mi postavit na nohy. Trochu jsem se z té náhlé změny polohy zapotácel, ovšem nic co by se nedalo přežít.

„Zvládneš jít?“ ozval se za mnou soucitný hlas Ženy.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Co vy jste lidi zač? A kam chcete jít?“ proč jsem se zeptal? Sám nevím, odkud vlastně jsem a kam chci jít já.

„Zachraňujeme ti sakra prdel, tak se nestarej, odkud jsme a kdo jsme a radši sebou hejbní!“ křikl na mě silný plešatý muž a zároveň poslední člověk, který tu byl.

„Díky,“ hlesl jsem a rozhodl se následovat skupinu. Co taky jiného mohu dělat? Nepamatuji si nic, vůbec nic. Vím, že jsem v Myrtaně. Myrtana je klidná země, země spořádaných měst, proč najednou tohle? A kdo vlastně jsem? Jaké je moje jméno? A co moje rodina? Mám nějakou? Mám přátele? Jak je možné, že to nevím. Vím jen, že kdysi jsem to věděl, musel jsem.

Běh krajinou byl dlouhý... Po hodině už jsem začínal propadat vyčerpání, vběhli jsme z louky do lesa. Lesem jsme pokračovali další dobrou půlhodinu, až pak jsme se zastavili poblíž nějakých křovin, které obepínaly skálu.

„Tudy,“ řekla dívka a odhrnula si z čela pramen vlasů, který se jí tam přilepil potem. Až teď jsem si jí detailněji prohlédl. Měla dlouhé, tmavé vlasy, hnědé oči. Rysy malinko ostřejší, byla vysoká, hubená. Vypadalo to, že dost zažila. Není se čemu divit, jestli její dny probíhali vždy jako ten dnešní.

Rozhrnula křoví a odtajnila průchod do jeskyně. Nejdříve jsme chvilku sestupovali, následně jsme se objevili v nějaké skalní místnosti, velké dost na to, aby se do ní vešlo pět primitivních dřevěných postelí, místo pro ohniště a vypadalo to, že na konci je další průchod vedoucí hlouběji do skály.

To místo se zdálo jako perfektní skrýš, ale v mé situaci mě napadla jen jediná, nejspíš hloupá otázka, odpovědi jsem se bál.

„Proč žijete v jeskyni?“ všichni tři, Jižan, Silný muž a Dívka se na mě podívali nechápavými výrazy.

„Proč asi?“ vyštěkla Dívka nechápavě. „V týchle době se člověk příliš nezabývá otázkou luxusu.“

„V týchle době?“ zeptal jsem se. Stále jsem potřeboval zjistit, o co tady jde.

„Člověče, spadl jsi snad z nebe?“ zeptal se Jižan. „Je válka, skřeti vtáhli do země, zaplavili celou Myrtanu jako nějaký mor.“

Válka? Na mysl mi najednou vyběhla vzpomínka, jen střípek, obrázek v mlze. Skřeti držíci sekery, já pracující, myl jsem schody. Ale, jako dítě, to už je dávno, tahle válka přece dávno skončila. „Já, nevím. Asi jsem ztratil paměť, vím, že je to zvláštní, ale nic si nepamatuji. Téměř nic ze svého života. Jen se mi vybavilo, jak jsem jako malý otročil u skřetů. Věřte mi prosím, jen mi řekněte, co se tady děje.“

Muži se ženou se na sebe nejistě podívali, očekávaná reakce. Neuvěří mi, dost možná mě zabijí. Musím se připravit na všechno.

Žena začala mluvit, klidně. „V téhle době je důvěra mezi lidmi tím nejdůležitějším faktorem, tudíž já ti věřím, doufám jen, že ty nás za to nezradíš.“ Odmlčela se a pak pokračovala: „To co si pamatuješ je první válka se skřety, tu lidé vyhráli. Je tomu už dvacet let od jejího skončení. Skřeti tehdy brali lidské otroky i žoldáky. Chtěli si podmanit nejen lidskou říši, ale i lidi. To se jim vymstilo, proběhlo několik vzepření, do blízkosti jejich velitelů se dostal i bájný Hrdina, jehož jméno nikdo nezná. Skřeti neudrželi svou pozici a prohráli. Skřeti opustili naše země a Myrtana byla po sedmnáct let svobodná. Poté však přišli znovu, ze západu. Někteří lidé se k nim chtěli připojit, ty však zabili. Zabíjejí úplně všechny lidi, chtějí nás vyhladit! Navíc, když teď nemají lidi, kteří by jim sloužili, nahradili je něčím mnohem děsivějším. Nemrtvými. Do Myrtany s nimi přišli tisíce nemrtvých lidí“

Posadil jsem se. Tohle je silné, příliš silné než abych to vstřebal. Takže je válka, válka, v které nevím, kdo vlastně jsem. „V jaké fázi je teď tahle válka? Počítám, že jsme na území nepřítelů, když se takhle ukrýváte.“

Silný muž se zasmál. „Už není žádné území přítele. Vengard padl před půlrokem. Varant pečlivě střeží svou hranici. Nepouští k sobě ani lidi, ani skřety. A Nordmar? Někdo říká, že některé klany stále existují, ale krajinou se tam potuluje hromada nemrtvých a skřetů. Tahle válka, to je konec, konec lidského společenství v Myrtaně.“

Takže tohle je konec, pomyslel jsem si. Posadil jsem se na jednu z postelí a hleděl do prázdna. Nevím, kdo jsem. Vím jen, že jsem v Myrtaně, v které jsem snad dříve býval i šťastný. Nebo také ne... Teď tu ovšem hoří válka a já nevím, co mohu dělat.

„Hele, jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se Silný muž. „Tom,“ odpověděl jsem bezmyšlenkovitě a sám jsem se překvapil. Znáám své jméno!

„Já jsem Diana,“ představila se mi dívka. Jižan se zatvářil nedůvěřivě a řekl: „Neříkal jsi nám před chvílí, že jsi ztratil paměť?“

„Na to jméno jsem si nějak najednou vzpomněl. Snad si časem vzpomenu na všechno a budu vám toho moci říct víc,“ odpověděl jsem.

Jižan přikývl a představil se: „Jsem Hasan, z Varantu, smolař. Byl jsem vyslán vyjednávat obchody s Faringem. Jakmile jsem dorazil k Faringu, vypukla válka. Skřeti postupovali rychle, já jsem stihl procestovat celou Myrtanou až k Varantskému průsmyku

během dvou týdnů, přičemž tato cesta v opačném směru mi trvala téměř čtyři. Ovšem měl jsem smůlu, hranice už byla uzavřena, nepustili mě zpátky domů.“

Poslední se mi představil Silný muž, jako Orsen. Pak promluvila Diana: „Nevím, co máš v plánu, ale pokud budeš užitečný, můžeš zůstat s námi. Tahle skrýš je relativně bezpečná, ale nebudeme tu setrvávat věčně. Máme v plánu zamířit na pobřeží a pokud možno odplout. Žijeme v naději, že skřeti neobsadili ostrovy v dohledu Myrtanského pobřeží. Mohlo by se tam žít bezpečně a na plavbu tam by stačil obyčejný člun.“

„Nevím, co jiného bych mohl dělat. Zdá se, že bez vzpomínek na jediný den války bych asi těžko venku přežil sám déle než pár dní. Pokud pro mě najdete místo, budu se držet vás,“ domluvil jsem a tento rozhovor byl skončen. Stal jsem se členem téhle zvláštní sebranky.

Dva týdny jsme neopustili na delší dobu než půl den. Skrýš byla opravdu větší, než bylo vidět na první pohled. Cestičkou dál se dalo dostat do dalších dvou komor. Jedna byla využita jako spižárna, vyselo tam celkem dost sušeného masa, na zemi byla naházena nakradená zelenina, brambory a dokonce zde bylo zavřeno jedno živé prase. Zřejmě nikdy nespátří denní světlo, beztak je to jen doposud žijící flákota.

V druhé komůrce byly zbraně a kožešiny. Těch skupinka měla taky slušnou zásobu. Hned druhý den mě sem zavedli, abych si vybral meč a luk. Zbraní sice bylo dost, ale velký výběr z nich nebyl. Samé napůl zrelé meče a luky většinou obyčejné. I tak jsem si ovšem vybral. Vzal jsem si jeden a půl ruční meč, protože jsem měl pocit, že nějaký takový jsem kdysi používal. Luk jsem si vybral středně dlouhý, k němu toulec s dvanácti šípy.

Hanson s Orsenem se hned rozhodli moje bojové dovednosti vyzkoušet. Tak jsem objevil svůj talent pro boj s mečem. Zvládl jsem porazit Hansona i Orsena naráz a to bez větších komplikací. S lukem jsem střílel také velmi dobře, ovšem už jsem tolik nevynikal. Hanson střílel zhruba na stejné úrovni. Napadlo mě, kde jsem se to jen naučil? Že bych byl dříve voják?

Po osmi dnech jsme naplánovali odchod ze skrýše a nyní byl čas odchodu. Většinu věcí jsme museli ve skrýši nechat, sebou jsme každý vzali jen vak s jídlem a vlastní zbraně.

„Takže na východ?“ zeptal jsem se, abych se ujistil o našich plánech. Diana přikývla. Během těch dvou týdnů strávených s družinou jsem si uvědomil jak moc je krásná. Navíc inteligentní a výborná stopařka. Oblíbil jsem si jí ze skupiny nejvíce. Ale i chlapy se mi dostali pod kůži. Hanson toho moc nenamluví, ale je výborný lovec. Orsen toho nakecá hodně, je trochu hrubší, ale jinak správný chlap. Měl jsem vlastně v celku štěstí, že mně tam venku našli právě tyhle lidi. I když do teď nevím, co jsem tam dělal.

Z toho co jsem se dozvěděl, bylo asi tisíckrát pravděpodobnější, že mě tam najdou skřeti a na místě mě zabijí. Nebo hůř, zabijí, obžíví a zařadí do své tiché armády, jak se mezi lidmi říkalo jejich armádě nemrtvých. Lidí prý už v Myrtaně moc nebylo. Mluví se o rebelských táborech, ale z lidí, které potkala tahle tříčlenná parta, nikdo žádný nikdy neviděl.

Orsen věří, že rebelové někde budou. Je starší a pamatuje dobře i první válku, kterou strávil z větší části v Okaře a ke konci s rebely bojoval o Monteru. Diana na tohle názor nemá. Nemyslí si však, že má smysl po nich donekonečna pátrat po lesích. Hanson si myslí, že nikde v Myrtaně není tak bezpečné místo, aby si tam lidé mohli zřídit nějaký větší tábor. Já nemám

ani svůj názor, byl jsem do toho vpleten příliš rychle a teď abych si udělal obrázek? Jsem rád že žiju, ale nevím proč.

Opustili jsme tábor, naše cesta ubíhala za sluncem, jakmile se nám slunce dostalo za záda, dali jsme si krátký odpočinek a malé jídlo. Ještě stále jsme v tuto dobu byli v lese, kde jsme se cítili relativně bezpečně.

„Co nás čeká dál?“ zeptal jsem se Diany.

„Skalní masiv,“ odpověděla. „Budeme ho muset obejít, buď severně, nebo jižně. Ani jedna vyhlídka není úplně fajn. Severně jsou planiny a dostaneme se na dohled Vengardu. Pokud ho obejdeme jižně, tak...“

„Obejdeme ho severně,“ skočil ji do řeči Orsen. „O jižní cestě nechci nic slyšet.“

„Co je na jihu?“ zeptal jsem se.

„Nemrtvů. Nejdřív bychom šli chvíli lesem a pak, vyjdeme u vesnice Ardey, celá její oblast je jimi zamořena. Jeden skřetí šaman chtěl tuto oblast získat sám pomocí ohromné armády nemrtvých. V té bitvě jsem byl.“

„Co se stalo?“ má zvědavost narůstala.

„Napadlo nás, že když zabijeme toho šamana, tak nemrtvů zmizí. Byla to naše poslední naděje. Nakonec se to jednomu muži povedlo, jak on se jen jmenoval? Jasně, Jack. Hroznej stařík, bál jsem se, že vůbec nenatáhne luk. A on ho trefil, přímo do čela. Jenže nemrtvů nezmezili, pouze začali být chaotický. Celá ta oblast je jimi od té bitvy zamořena.“

Diana nechala Hansona domluvit a pak začala mluvit sama: „Možná by to bylo lepší... U Vengardu je velká šance, že nás objeví nějaká patrola. V okolí je plno skřetů. A tichá armáda tam bude taky. Kdežto u Ardey... Nemrtvů po nás pak alespoň nebudou pátrat, jakmile bychom jim proklouzli, šlo by to dál.“

„Ani náhodou!“ ozval se Orsen. „Hansone, snad jsi nedáš za pravdu?“

Hanson: „mě je to vcelku fuk, obě cesty jsou hodně nebezpečné.“

Orsen: „Tak dobře, máme to tu, jeden proti jednomu. Na koho stranu se přikloníš ty, Tome?“

Nevěděl jsem co říct. Sotva něco vím o téhle situaci a teď po mě chtějí, abych rozhodl o osudu celé skupiny? Chvilí jsem přemýšlel a pak si vybral, i když zřejmě ne podle nejlepšího svědomí, ale podle pohledu Diany, podle jejích kaštanových očí a podle naděje, s kterou na mě pohlédla. „Půjdeme jižně, nemrtvů snad nejsou takovou hrozbou jako skřeti,“ řekl jsem.

Orsen se na mě zadíval vzteklým pohledem, následně sebral svůj obouruční meč a nasadil si ho na záda, teprve potom promluvil: „Tak dobře, ale až vás nemrtvů roztrhají na cucky, tak ke mně nechodte brečet. A teď už se seberte a pojdte. Musíme se do soumraku ještě pohnout.“

„V tom že si za tebou nepůjdu stěžovat až mě roztrhají nemrtvů tě mohu uklidnit, to skutečně neudělám,“ odpověděl jsem. Skupina se tiše zasmála, nebezpečí bylo všude a tak nebylo tolik od věci ho trochu zlehčovat.

„Patrola.“ Toto jediné slovo Hansona vyvolalo v nás všech strach. Okamžitě jsme se skrčili k zemi. Orsen se přimáčkl u země ke stromu, Diana si lehla pod křoví, já sebou jen plácl do listí. Hanson zůstal jako jediný stát, ale schovával se za stromem.

Poté jižan ukázal jedním prstem mezi stromy, podíval jsem se tím směrem a skutečně, viděl jsem nejméně dva skřety.

„Věděli jsme, že nějakou potkáme. Vlastně štěstí, že se nám to první čtyři dny cesty vyhýbalo,“ řekla Diana tichým hlasem.

„Kolik jich je, Hansone?“ zeptal se Orsen.

„Čtyři, možná pět, víc určitě ne,“ ozvalo se mu v odpověď.

„Malá skupina, vypořádáme se s nimi a bude zase o pár skřetích bastardů méně,“ řekl Orsen a připravoval se vytáhnout meč.

„Klid, klid,“ ozvala se opět Diana. „Uděláme to, ale potichu. Ty a Hanson se k nim přiblížte rovně. Já to vezmu s Tomem okolo. Pokud budeme mít štěstí, ani nedojde na přímý boj, prostě je rozstřílíme.“

Tenhle Dianin nápad mi přišel o dost rozumnější než Orsenův meč. Orsen byl dobrý bojovník, ale v přímém střetu bychom určitě někoho ztratili, pomyslel jsem si. Dokud víme my o nich a ne oni o nás, máme výhodu. „Dobře Diano,“ řekl jsem.

Hanson vytáhl svůj luk a zamířil, my jsme se zatím s Dianou plížili, okolo, ale stále blíž a blíž k táboru. Nakonec jsme od skřetů byli ani ne čtyřicet stop. Bylo jich pět, teď už to bylo jasné.

„Připrav se,“ špitla Diana a sama zandala šíp do tětivy svého luku. Udělal jsem vše po jejím vzoru. Podíval jsem se na Hansona, dal znamení.

Čtyři šípy našly své cíle. Jednoho skřeta nejbližší k nám provrtali dva šípy, byl na místě mrtvý, další dostal šíp do krku a důsledek byl stejný. Poslední šíp pouze do nohy, dva zůstali bez zranění.

Ihned jsem připravil další šíp, zraněný skřet se pokusil s řevem vytrhnout šíp z nohy, když ho mezi žebra zasáhl další. Jeden ze skřetů mě zahlédl, při pohledu na mě zařval KROSHOK! Přestal jsem se ovládat.

Jen vzdáleně jsem viděl, jak druhý zdravý skřet vytáhl kuši a vystřelil s ní směrem na Orsena, byl jsem vězněm svého těla. Navíc zaplaven pod vzpomínkami, hromadou vzpomínek.

Dětství, matka, otec. Ach otec, zahynul při první skřetí válce. Pak Léta s matkou, dlouhá chudá zima, jenž, nepřežila, Lilly, moje žena Lilly, příchod skřetů, smrt Lilly, mé zajetí, mučení a poslední na co se mi vybavilo, prokletí. Jsem tou nejhorší zbraní, co skřeti vyrobili proti lidem. Jedno slovo z úst skřetů, které mě ovládá a zradí. Jsem zbraň, netvor určený zrazovat lidi a zabíjet...

Bezmocně někde z vlastního nitra jsem sledoval, co mé tělo dělá. Tělo mě neposlouchalo, sledoval jsem, jak zpoza opasku vytahuji nůž a vší vnitřní silou jsem se snažil ten pohyb zastavit, tušil jsem katastrofu a ta přišla.

Diana se na mě nevěřičně podívala, tak rád bych ji varoval, ale nešlo to, špička nože už se jí dostala pod kůži a pak, najednou, jako záblesk z čistého nebe, všechno polevilo, okamžitě jsem vytáhl nůž z Dianina těla.

„Promiň,“ řekl jsem jí a ustoupil od ní. Vypadalo to, že přežije, že jí není nic vážného, s nožem jsem se nedostal moc hluboko.

Ohlédl jsem se po ostatních, skřeti byly mrtvé. Orsen měl šipku od kuše v noze, a Hanson na něj mířil lukem. Tětiva zadrnčela, zkusil jsem uskočit. Šíp mě trefil do nohy a přes veškeré sebezapření jsem zařval bolestí.

„Cos to kurva udělal!“ zařvala na mě Diana.

„Hansone, zabij mne,“ hlesl jsem. „Nevím, proč jsem uskakoval, bude to tak nejlepší.“

Odrik řekl: „Zab toho sráče, slyšíš, sám to říká. Napadl jednoho z nás. Dali jsme mu najíst, drželi jsme si ho po boku, zachránili jsme ho a on se nám za to odvděčí takhle. A pak mi vytáhněte z nohy ten šíp.“

„Nenechám tě odejít, ne bez vysvětlení,“ odpověděl Hanson.

„Měla jsem tě docela ráda a tys mě bodnul!“ zařvala Diana.

„Diano, obvaž si to, krvácíš. Mám tě moc rád. A teď to vysvětlení. Hansone, jakou barvu mám oči?“ doufám jen, že mi uvěří. Že poslechnou mé varování a že mě Hanson zabije bez bolesti. To je to, co si přeji, to nejlepší co se může stát.

Místo Hansona mi odpověděla Diana, i když mi do očí neviděla: „Máš černou barvu očí, černou jako noc, nikdy jindy jsem takové oči neviděla. Jsou plné tajemství.“

„To tajemství je prokletí,“ myslím, že mi uvěří. „Jsem paladin Tomas, Tom mi říkala moje dívka. Věřil jsem, že se jako lidé ubráníme skřetům, byli jsme v Geldernu. Když přišli, ztratil jsem naději. Napadli Geldern z obou stran najednou. Nakonec jsme padli. Na konci bitvy jsem bojoval už jen ve dveřích svého domu, chránil jsem Lilly, svou přítelkyni. Dostal jsem palicí a než jsem ztratil vědomí, viděl jsem jen, jak jí rozsekli v půli těla.“

„Moc dojemný příběh,“ řekl Orsen. „Ale to tě kurva neomlouvá.“

„Nepřerušuj ho, myslím, že nám chce říci ještě něco, chceš snad?“ promluvil na mne Hanson.

Přikývl jsem a pokračoval: „Probral jsem se v cele. Drželi mě tam týden, skoro bez jídla, bez možnosti pohybu. Pak přišel šaman a dal mi vypít nějaký lektvar. Nikdy jsem nezažil takovou bolest jako v tu chvíli, kdy do mě dostali to svinstvo. Měl jsem pocit že mrznu, pak že hořím, v hlavě mi zvonilo a byl na ní takový tlak, jako by mi měla prasknout lebka. Pak mě proklel. Skřeti mě poznají podle černých očí, stačí jediné jejich slovo a dělám úplně všechno, co chtějí. Neovládám svoje tělo. Jsem tou nejhorší zbraní, co kdy byla použita proti lidem. Teď vím, že už jsem lidi zabíjel, lidi jako jste vy. Kdykoliv uvidíte někoho jako já, zabte ho. Hned. Nebude si nic pamatovat, tak jako já. Je nás asi víc.“

„Myslím, že mluví pravdu,“ řekla Diana. „Žádné rozumné vysvětlení mě nenapadá. Pokud je to pravda, tak, tak...“

„Tak je nebezpečné nechat mě žít. To prokletí by zapůsobilo znovu, úplně stejně. Bez ohledu na to co si teď pamatuji. Navíc, když teď vím, co jsem, zabij mě, Hansone.“

Orsen: „Pokud je to takhle, tak tě lituju, chlape.“

„Lituj mě, až budu mrtvý. Teď mě raději zabij. Ten tvůj obouruční meč vypadá jako jistota.“ Jen ať to už udělá, ať to mám za sebou. Nechci odejít se slzami, derou se mi z očí. Ach Lilly, matko, příliš mnoho bolesti.

Orsen: „Nevím, jestli to zvládnou, Tome, jen tak tě popraví, jako nějakého trestance.“

Co teď? Asi mi zbývá jen jedno řešení.

Diana: „Třeba zvládneme žít s tebou, v lesích, daleko od skřetů, tak aby nás nenašli.“ Usmála se na mě. To by snad zabralo, dřív, než jsem věděl kdo, jsem. Ta platonická láska k ní mi přišla teď jako nádherná ironie.

Vzal jsem do ruky nůž, ještě se na něm leskla Dianina krev. Ach, jak jsem rád, že jsem jí nezabil. A teď rychle, jediný pohyb, než mě někdo zastaví. Hrdlo se otevřelo a ven se začala valit horká krev, cítil jsem jí na prstech.

Naposledy jsem na ně pohlédl, Hanson, zdálo se, mi rozumí. Stál tiše, tvářil se smutně, ale nedělal nic, Diana zařvala: „Né!“ Jak zvláštní, před chvílí jsem jí málem zabil. Mohl jsem říct ještě něco, že je to v pořádku, ale už jsem to nezvládl. Orsen sklopil pohled k zemi.

UŽ to přichází, klid, umírám...